

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτος μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθηναί

Ἐτος χλία δικτακόσα κι' δγδοήκοντα ἑπτά,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ο Ρωμηὸς τὴν ἔθουσά — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνῃ.
κι' οταν ἔγω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνῃ.
Συνδρομηταὶ θα δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέγωμαι,
μοναχὰ στὰς Ἐπαργίας — καὶ στὸ Ἑξατερικόν,
πειδὸν καριοὺς πτωγεῖας — τρέγει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε γράφον — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὰ ξίνα δύμως μέρη — δεκαπέντε καὶ στὸ χέρι.
'Αλλ' ἔδω συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἐν κρατῆς — δὲν πιονᾶς συνδρομητής.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρη — μὲ κανένα κανονιζέρη.
Γράψυτα καὶ συνδρομαι — ἀποστίλλονται σ' ἐμέ.
Μίς στῶν φύσων τὴν ξιντάρη — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου έννέα
καὶ παντοῦ διαδίδονται νέα.

Ὀκτὼ κι' δγδόντα κι' ἑκατὸ
κι' ἐκ τῶν Πατρῶν σᾶς χαιρετῷ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΦΟΡΑ.

Κι! ἄλλο φύλλον τοῦ «Ρωμηοῦ» θὰ βγάλω τῷ Σεπτέμβρῳ
μὲ ὅλην περιεπούδαστον καὶ σοβαρὸν γεμάτο.

Τηλεγραφήματα τοῦ Φασουλῆ
στὸν Περικλέτο του τὸν σεβνταλῆ.

A'.

μηνός, πρώτη τοῦ μηνός.— Ψυχὴ μου Περικλέτο,
κακομαι εἰς Κόρινθον, καὶ τοῦτο εἰζευρέ το.
πῆγα στὰ ἐγκαίνια τὰ τοῦ σιδηροδρόμου
καὶ περάσω μὲ αὐτὰ δύλγον τὸν καιρὸν μου.
αἴ μου ἔρχονται πολλοὶ συνάδελφοι καὶ ἄλλοι,
τὸν Ρούκη τὸν κοντό, τὸν Δάμπρο τὸν Μιχάλη,
τὸν Βελλανίτης εἰν' ἔδω, Μακρίδης καὶ λοιποί,
καὶ ἡλίθε δι καθένας των τὴν γνώμη του νὰ πῆ.
τὸ δούμας καὶ τὸ Βλάγκαλης εύρισκονται παρόντες,
τὸ δῆδος ἔργάται τοῦ καλοῦ κι' ἀνθρώπων νόσον γνόντες,
τὸ βλέπω καὶ διευθυντάς. Συμβούλους, υπαλλήλους.
τὸ χακικούς, ἔργοδηγούς, πολλοὺς ἔχθροὺς καὶ φίλους,
τὸ παρῆν καὶ τὸ Γκατλάν, τὸ Στάμπολης καὶ ἄλλοι,
τὸ Γερμανοὶ διάροροι καθὼς καὶ Ἀγγλογάλλοι,
τὸ Σάουρος, τὸ Μάουρος, Παντζίρης, Τσιγόνης,
τὸ πλέοντες τὴν κάμηλον εἰς τὴν δοπήν βελόνης.
τὸ Φλέγχας μὲ τὴν σκούφη του, ἔδω κι' ἔχει γυρίζων
καὶ σχέδια κατὰ θυμὸν καὶ φρένα μερμηρίζων,

τὸ τῶν Τεχνῶν Θεοτιλᾶς καθὼς καὶ τὸ Λουργύτης,
κι' οἱ δύο βλάμμηδες καλοὶ καὶ κουβαρντάδες πρώτης,
ἄλλ' ὅπερ στοιδαιότερον σὲ τοῦτο τὸ ἀσκέρι:
παρῆν καὶ τὸ Φληγμονᾶς μὲ πληγωμένο χέρι,
διότι, ως γνωρίζετε, ἀπέκτησε πληγάς
ἔκ τῶν πολλῶν χειραφιών κατὰ τὰς ἐκλογάς.
τὸ τὰς Πάτρας τρέχει καὶ αὐτὸς μὲ κόκκινη παντιέρα¹
μεγάλην διαδήλωσιν νὰ κάμη κι' ἔχει πέρα,
ώστιν νὰ μὴν τοῦ ἔρθαναν αἱ προσφιλεῖς Ἀθηναῖ,
οἱ στέρφανοι, τὰ φώσφορα, αἱ δάρφανα κι' αἱ μυρσίναι.
τὸ 'Αλλ' εἶθε τὸ Δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος νὰ σπεύσῃ
ἀπὸ τὴν νόσον του αὐτὴν νὰ μᾶς τὸν θεραπεύσῃ,
κι' εἶθε νὰ λύσῃ τὸ γρήγορα καὶ τὸ δεμένο χέρι
καὶ πάλιν εἰς τοὺς ἐκλογεῖς λυτὸν νὰ τὸ προσφέρῃ.

B'.

Αὐτούθι καὶ αὐθημερόν.— Αὐτὴν τὴν ὥρα τρώγω,
χωρὶς νὰ βλέπω τίποτα, χωρὶς νὰ βγάζω λόγο.

Μαζί μου τρώνε κι' οι λοιποί κι' οι δημοσιογράφοι
κούρκο φητό και σεβανί και κόταις μὲ πιλάρι,
κι' ἀφοῦ κανεὶς δὲν έθγαλε λεπτὸν ἀπὸ τοῦ τοέπη
μὲς στὰ βαγδήνα μπαίνομε και πάμε δην πρέπει.

Γ'.

Αἴγιον, πρώτη τοῦ μηνός.— "Άλλο τραπέζι πάλι,
κι' εἰς δλους κέφι δυνατό και δρεΐς μεγάλη.
Μαζί μὲ δλους στρένομαι κι' έγώ σὰν τοελεπής . . .
αὐτὸς διδηρόδρομος δξιζει δ, τι 'πῆς.
"Εκεί ποῦ λὲς μᾶς ἔφεραν λαγό μὲ πετραχθῆ:
και τὰς προπόσεις ἀρχισαν οἱ ξένοι και οἱ φίλοι,
κι' δέ ένας τότε ἀρχινῷ νὰ πίνῃ γιὰ τὸν δλλο
και πανηγύρι γίνεται, βρὲ Περικλῆ, μεγάλο.
"Ο Δάμπρος υπὲρ Βλάγκαλη κενόνει τὸ ποτήρι,
Παντζίρης υπὲρ Σάουροτ, κι' αὐτὸς υπὲρ Παντζίρη,
Ζωγράφος διὰ Τράπεζαν, κι' αὐτὴ διὰ Ζωγράφου,
προπίνει: Σὲ υπὲρ ἐμοῦ και δημοσιογράφων
δ κύριος Διευθυντής δ τοῦ σιδηροδρόμου,
έγώ δὲ πίνω και γι' αὐτὸν και γιὰ τὸν έαυτό μου.

Δ'.

Αὐτόθι και αὐθημερόν.— Τελείνει τὸ τραπέζι:
και εἰς τὸ σπήτη 'πήγαμε τοῦ ρέκτου Μεσογνέζη,
δην καμμιᾶς πολιτικῆς χρωματιομένη δὲν φέρει,
και βλέπω τὸν Φιλημονᾶ μὲ τὸ δεμένο χέρι.
Αὐτὸς γιὰ μένα έγινε μία σκιά προγόνου,
και τοῦτο, φίλε Περικλῆ, τὸ λέγω μετὰ πόνου.
Και δπ' έδω και δπ' έκει και δην σταματήσω
τὸν Δήμαρχον τῶν Αθηνῶν ἐμπρός μου θ' ἀπαντήσω.
Τὸν ἀπαντῶ, βρὲ Περικλῆ, ἀπάνω 'στὸ Τραπέζι,
τὸν ἀπαντῶ, βρὲ Περικλῆ, και μὲς 'στοῦ Μεσογνέζη,
τὸν ἀπαντῶ, βρὲ Περικλῆ, και μέσα 'στὸ βαγδόν
παρέα μὲ τὸν Στάιπολη και μὲ τὸν Ισιγόνη.

Και μακρὺν τῆς έρημίας
και μακρὰν τῆς τρικυμίας,
κι' εἰς τὸ μέσον τῆς χραιπάλης
και τῶν δείπνων και τῆς ζάλης,
και ἀπάνω 'στὰ βουνά.

Κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολέμων,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς ειρήνης,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνέμων,
κι' ἐν τῷ μέσῳ τῆς γαλήνης
βλέπω τὸν Φιλημονᾶ.

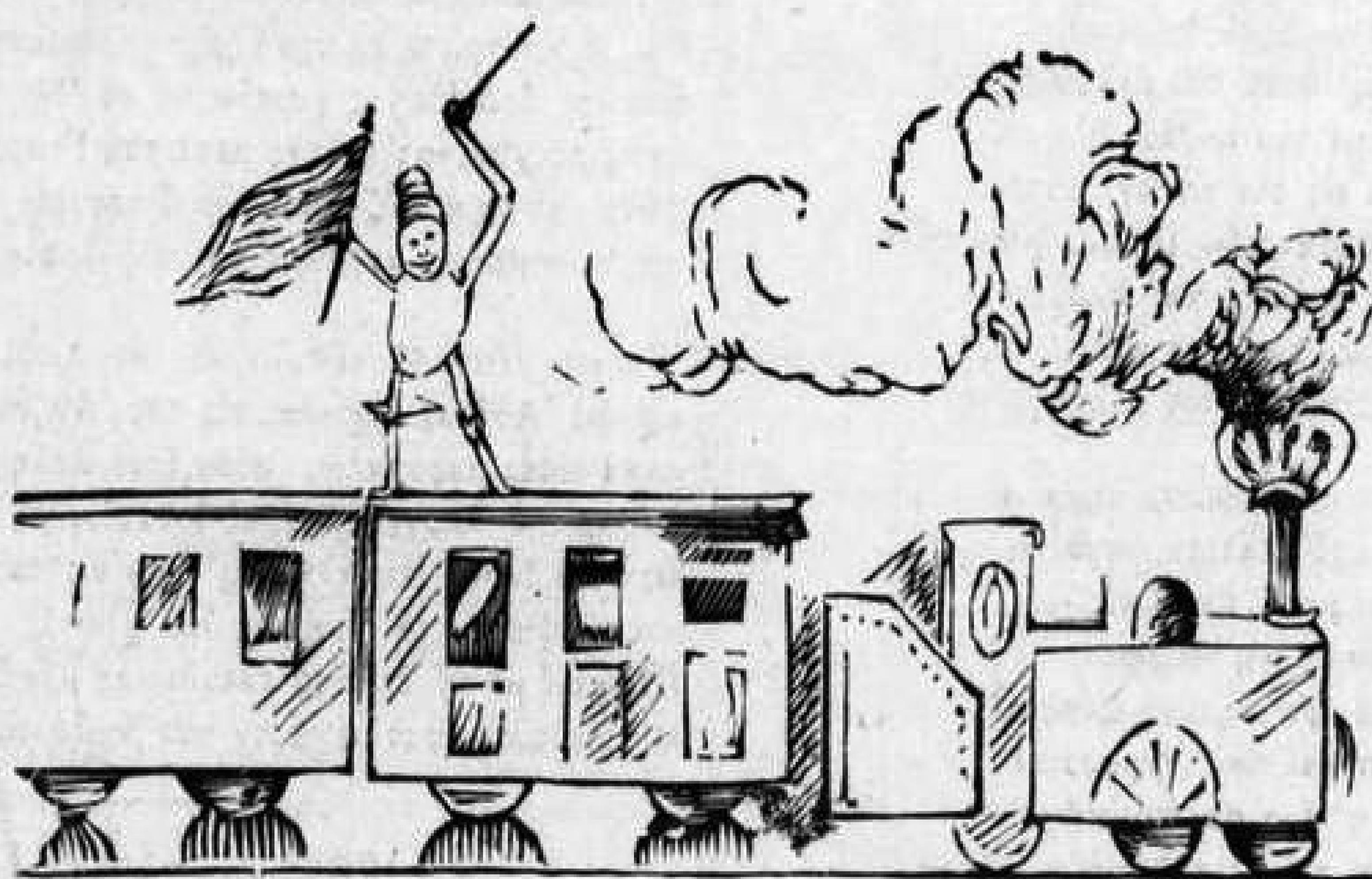
"Εκεὶ λοιπὸν διμαρχος μᾶς ἐπαιξε και πιάνο,
ἀλλ' δημος τέτοια πράγματα δὲν τὰ καταλαμβίνω,
ήγουν πώς ένας Δήμαρχος ποιῶν διαδηλώτεις,
μπορεῖ τὸ πιάνο νὰ βαρῇ μετ' ἀφελείας τόσης.
Μᾶς ἐπαιξε τὴν Μαρσεγέλ και τὴν Δημοκρατία,
χωρὶς νὰ έχῃ ἀφορμήν, χωρὶς καμμιὰ αἵτια,
κι' ἀφοῦ έσυζητήσαμε πολλὰ 'στὸν καναπὲ
'στὸ τέλος μᾶς παρέθεσαν περίφημο σουπέ,
κι' διδημαρχος τὴν γέμισε μὲ σπητικό χαράδα
νὰ γιατρευθῇ τὸ χέρι του που ἔκαψε βασά.

Ε'.

Πάτραι. τῇ τρίτῃ τοῦ μηνός.— Μαγευτικὸν ταξεῖδι,
κι' ἐμέν' ἀπὸ τὰ φαγητὰ μὲ 'πῆγε ριπιτίδι.
"Εκεὶ πρὸς τὴν Σηρόβρυσι μᾶς είχαν ὅλο γεῦμα,
ἐνῷ κοντά μας ἔτρεχε ποτάμιόν τι ρεθμα,
κι' ἐπάνω δάσος σύσκιον και πυκνωμένον ἥτον,
ποιμένων ἐνδιαίτημα, κρηστόγετον χαρίτων.
"Εκεῖθεν πρὸς τὴν Θάλασσαν τὴν κώπην ναύτης λάρνας
κι' ἔδω ἐκτείνονται πυκνοί και φουντωμένοι θάρνοι,
και ἀναθάλλ' ή κέμαρος και ή εὐώδης πεύκη
και ή ἐλαῖα ή καλή κι' ή πλάτανος κι' ή λεύκη.
Κι' ἀπεψυγέντες θύατροι ἐπάνω εἰς τὰ φύλλα
φωτεινούν στιλπνότερον σιαράγδων και σαπφείρων,
και φύλλεις δικρυδαλός και φύλλ' ή Φιλομήλα,
ἐνῷ τὸ κῦμα ρυτίδοι τὸ πνεῦμα τῶν ζεφύρων.
Τὸ πᾶν ἔδω ἀνάμνησις μυρίων γεγονότων,
τὸ πᾶν ἔδω ἀνάμνησις πολέμων ή ἐρώτων.
ή ἐνθυμίσαι: μαχητὴν μὲ στήθη δισωμένα,
ή πόλεμον πανάρχαιον. δεινὸν και φρικαλέον,
ή ἐνθυμίσαι: γεαρὸν και λιγυρὸν πομένα
νύμφην χρυσῆν διώκοντα 'στὰς κρύπτας τῶν σπηλαίων.
Κι' ἀκούεις γδοῦπον ξέαφνα και τῶν ὄρμάτων κρότου
και τὸν γλυκύλαλον αὐλὸν και τάξιμη τῶν ἐρθτῶν,
μὰ βλέπεις και τὰ πνεῦματα ὄρμητικῶν ἀνέμων
νὰ τὰ κρατῇ δι Αἰσολος κλεισμένη 'στὸν δσκόν,
και φύλλεις χρόνους μυθικοὺς ἐρώτων και πολέμων,
τὰς νύμφας και τὰ τρόπαια ἡρώων και βοσκῶν.
Κι' ἀνθίζουν δλα τὰ βουνά, πᾶν φύλλον και πᾶς κλάδος,
και κελαρύζουν ρύακες. μεγάλοι και μικροί,
και δρη ἀστρογείτονα τῆς Στερεάς Ελλάδος
κατάξηρα και φαλακρὰ ωφεύνται ἀντικρύ.
Τὸ πᾶν ἔδω εἰδούλλιον, τὸ πᾶν ἔδω μαγεία,
օφειγωσα φύσις, θάλλουσα, χρυσῆ δημιουργία,
Ηλόσια, Παράδεισος, και τόπος τῶν μακάρων . . .
μὰ πάλιν δ Φιλημονᾶς ἀκούεται παρλάρων.
Μέ τὸ κρασὶ τὸ κόκκινο γιὰ μὰ στιγμὴ ἀνάβει
κι' ἐκ τοῦ προχείρου Γαλλιοτὶ προπίν 'υπὲρ τῶν ξένων,
ἄλλα τὸν λόγον δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ
κι' ἐκείνος ξανακάθεται μὲ βλέμμα φλογισμένον.
Κι' ένας πρὸς χρόνων ποιητὴς σηκώνει τὸ ποτήρι
και διὰ τὸν φείμνηστον προπίνει: Σκαλιστήρη,
ἐιφή της οὐσίας πρόποσις ἐκ φλογεροῦ συντρόφου
νὰ συνδεθῶμεν τάχιστα μετὰ τῆς Επιταλβου.

Γνωρίζων δὲ μηχανικὴν δλίγηην ἐκ τῆς πείρας
έξέτασα. βρὲ Περικλῆ, και τὰς ἐπτὰ γεφύρας,
και τὰς ενρήκα σιδηρᾶς μὲ δλους μαζί και μόνος,
έχουντας κάμψιν μόνιμον κι' ἐλαστικὴν συγχρόνως
δεκάμισον χιλιοστά και κάτι παραπάνω,
ἄλλα θαρρω τὰ λόγγα μου, βρὲ Περικλῆ. πώς χάνω,
γιατὶ αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν τὰ καταλαμβάνεις,
ἀν κι' έπρεπε, βρὲ κούτσουρο, δπ' δλα νὰ μανθάνῃς.

Αὐτόθι και αὐθημερόν.— "Ο ρήτωρ Κοντογούρης,
πρόφην και εῦτος Τπουργὸς κι' δλίγον τι καρπούρης,
έδέχθη τὸν Φιλημονᾶ μετὰ κραυγῶν και θρήνων,
καλέσας τοῦτον Δήμαρχον συμπάντων τῶν Ελλήνων.

Τοῦ εἶπε καὶ ἀλλὰ πράγματα ποῦ εἶναι: νὰ τρομάξῃς,
μόλις δὲ οὗτος, Πεισιλῆ, κατῆλθε τῆς ἀμάξης,
καὶ εἰς ταύτην δλος κάτιωχρος δ Δίμαρχος ἀνέβη
καὶ ἀρχίσεις ὅτοις Πατρινοὺς πολλὰ νὰ ρητορεύῃ.
Καὶ πρῶτον μὲν ἐξήτησε νὰ τοῦ ἐπιτραπῇ
καὶ τούτους συμπολίτας του καὶ φίλους νὰ τοὺς ἔπῃ.
Ἄυτοὶ τοῦ τὸ ἐπέτρεψαν, καθὼς καταλαμβάνεις,
καὶ συμπολίτης ἔγινε δ Κώστας καὶ δ Γράννης,
κατόπιν δὲ δ Δήμαρχος οὐ αὐτὴν τὴν δμιλίαν
τοὺς εἶπε διὰ ἀγαπᾶ καὶ αὐτὸς τὴν βασιλείαν,
δὲν θέλει δμως βασιλῆα, ποῦ νὰ πουλῇ κρεμμύδηα,
παντζάρηα, σκόρδα, λάχανα, μαρούληα, κουνουπίδηα,
όπει ποτὲ νὰ κατοικῇ ἀπάνω ὅτιδε Παλάτι,
ἀλλὰ νὰ τρώγῃ μὲν δλους μας ἔερδ φωμὶ καὶ ἀλάτη,
καὶ μὲν σώμαρχο λινὸ καὶ μία ρόμπα μόνον
νὰ κάθεται νυχθημέρον ὅτοις τάχους τῶν προγόνων.
Καὶ τότε μόνον πρὸς ταφὴν δρῷστηχες θάτ τοῦ δάσηρ,
δὲν φονευθῆ μαχόμενος πρὸς τὸν Χαυτὸν Σουλτάνον,
ἄλλως ὅτιδε δρόμον διταφος δ βασιλεὺς θάλισση,
τραφῇ δρυνέων, πελαργῶν, κονδόρων, πελεκάνων.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν.— Ἡλθεν καμπόσσοι φίλοι:
καὶ μὲ περιεκόκλωσαν μὲ γέλοια εἰς τὰ χεῖλη.
Ἐκάθισαν καὶ μὲ ἔβλεπαν καθ' δλον μου τὸ σῶμα
καὶ ἐγὼ βουβές τοὺς ἔβλεπα μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
βλεπόντων δὲ αὐτῶν ἐμὲ καὶ ἐμοῦ δριντοὺς τούτους
δ Δήμαρχος ἡγέρευε πρὸς τῶν Πατρῶν τοὺς Βρούτους,
καὶ μοῦ προσέφερεν καφφέ, τσιγάρο, πούρο, πίπα,
ἀλλ' δμως μὴ χαζεύετε τριγύρω μου, τοὺς εἶπα,
καὶ δὲν προτίθεμαι ποσῶς νὰ κάμω προσφωνήσεις,
διότι ἀποστρέφομαι πολὺ τὰς συγκινήσεις,
καὶ δὲν θέλετε προσφάνησιν, βοή καὶ νταβκτούρι,
νὰ πάτε ὅτιδε Φιλημονᾶ καὶ εἰς τὸν Κονιογούρη.
Ἐν γέν' δὲ πόλις τῶν Πατρῶν μὲ δίρεσε πολὺ,
νεότης μὲ φρονήματα, φιλόπονος καλή,
παντοῦ δὲ περιποίησις καὶ δὲ πιλοξενία,
καὶ κόδομος ἀργαζόμενος καὶ ἀρίστη καινωνία.
Ἐν τούτοις τὰ ἐπίλοιπα τὰ παρασιωπῶ
καὶ ἀλλοτε περὶ Πατρῶν πολλὰ Αὐτοὶ εἰπὼ,
διότι τώρα. Πεισιλῆ, καρὸν δὲν ἔχει διέλου
καὶ σ' ἐπειθύμησα πολύ, κανάγγα τοῦ Θηρεύδου.

Αλλά τὸ κάλλος τῶν Πατρῶν καὶ δλ' ἡ ὥραιότης,
καθὼς αὐτὸς τὸ διολογεῖ καθένας πατριώτης
δρεῖται ὑπὸ τοῦ Ρούφους τῆς καὶ ὑπὸ Καλαμογδάρτας,
γιατὶ αὐτοὶ δὲν ἔθελαν νὰ κάνουν τοὺς ἀντάρτας,
ἀλλ' εὗτε εἰχαν, Περικλῆ, φροντίζα των κυρίων
τοὺς κινδυνεύοντας θεσμούς καὶ τὴν ἐλευθερίαν.

Αὐτόθι καὶ αὐθημερόν. — Άλλο τασυμπισσι πάλι,
δικύριος Θεοφίλος; αὐτὸς μᾶς τὸ προσφέρει;
καὶ τρώγω ψάρια καὶ πουλιά μὲ δρεῖς μεγάλη
καὶ γίνεται παρὲλη ντοννέρι επουδαίο νταραβέρι.
Διετενδήλω δωρεὰν μετὰ φαΐδησον δημίου
καὶ πίνω ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς κι' ὑπὲρ τοῦ δὲλλου φύλου,
κι' ἀπὸ καρδίας εὔγομαι μὲ τὴν παρέαν ἐλην
αὐτὸς διειδηρόδρυμος καὶ εἰς τὸν τόπον τοῦτον,
καθὼς καὶ στὴν πρωτεύουσαν τῶν Πανελλήνων πόλιν
νὰ φέρῃ κάθε ἄγαθὸν καὶ πρόσδον καὶ πλούτον,
κι' ἐνῷ προπίνω κόψιμο ἔξαρνικὲ μὲ πγάνει:
κι' ἀποχωρῶ αὐτοστιγμεὶ καθὼς τὸν Δεληγγιάννη.

Αὐτοῖς καὶ αὐθημερόν. — Οκτώμισσι σημαίνει
κι' δικύριος Φιλημονᾶς στὸ θέατρον πηγαίνει:
κι' εἰ Κοντογούρης ἔπειται ρετά τινων κυρίων,
πλὴν μόλις σ' ἔνα οὐφγλὸν ἐφάνη Ήεωρεῖον,
Αἰών, Αἰών, Φιλή Φιλή φωνάζουν μερικοί,
καὶ πίπτει τὸ κατάβλημα καὶ παύ' ἡ μουσικὴ.
Ἐγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, σ' ἔνα σαλόνι: πῆγα,
καὶ κοπλιμέντα μὲ ἔκαμαν κι' εἰς τοῦτο οὐκ διλύγα,
κι' ἐγὼ σὺν γάχασι ἔβλεπα τοὺς τοίχους καὶ τὰ φωτιά,
κι' ἐπεριδρόμια λικέρ, καφφέδες καὶ πισκότα,
κι' εἶδα κορίτσια ὕμιντρα κι' ἀφράτα σὰν τὰ μῆλα,
διποὺ σὲ σφάζουν, Περικλῆ, μὲς ὅτις καρδιᾶς τὰ φύλλα.
Τοιαῦτα, φίλων φίλων, συνέδησαν συμβάντα,
ἐφ' ώ καὶ σὲ ἀσπάζουμει καὶ σ' ἔχω διὰ πάντα.

—
Περικλῆς πρὸς Φασουλῆν
μὲ ταχύτητα πολλάγε.

Αγκυρέ μου Φασουλῆ...
Παραίτα τὰ τασυμπισσα,

τὰ γλέντια, τὰ τρεχάμχια, καὶ δλα τάλλα λοῦσα,
κι' ἀμέσως νὰ ξεκουμπισθῆς νὰ ἐλθῆς ἔδω πέρα,
προτοὺ διέρο διέκολος οοῦ πάρη τὸν πατέρα.
Τώρα οοῦ ἤλιε, μασκαρά, ταξεῖδις νὰ μου κάνης,
τώρα ποῦ ἀπεγώρησε διέρωτος Δεληγγιάννης
μετὰ τῶν ἡμετέρων του ἐκ τοῦ βουλευτηρίου
καὶ γίνεται ἐπανάστατος καὶ χαλασμὸς Κυρίου,
καὶ κάθε ἀκατάσχετος καὶ φλογερὸς ἀντάρτης
συνωματεῖ στὸ μέγαρον τοῦ βουλευτοῦ τῆς Αρτῆς.
Ἐδῶ νὰ ἐλθῆς γρήγορα, χωρὶς καιρὸν νὰ κάνης,
διὰτι ἀπεγώρησε προσχήτες διέρο δεληγγιάννης,

διέτι τώρα τὴν βουλὴν εἰς δύο ἔχωροισθη,
δὲ προϋπολογισμὸς τοῦ κράτους ἐψηφίσθη,
χωρὶς νὰ παρευρίσκεται καὶ διάριστερά,
καὶ ως ἐκ τούτου φαίνεται ἡ θέσις σοδαρά.
Σὲ περιμένω γρήγορα νὰ δοῦμε τὶ θὰ γίνη,
καθόσον διαγκόσμιος σαλεύεται εἰρήνη,
καὶ φρόντισε, παρακαλῶ, ἐκ τῶν Πατρῶν εύθυνας
διλύγα δπλα Σασεπώ νὰ μοῦ προμηθευθῆς,
διέτι, φίλε Φασουλῆ, σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
φοροῦμαι: πῶς θὰ ἔχωμεν συχνάς ἐπαναστάσεις.
Διὰ ταῦτα πρότιθασι νὰ ἐλθῆς ἐν σπουδῇ
διὰ νὰ καθαρίσωμεν τὴν κόπρον τοῦ Αὐγελού,
διέτι κι' διάδοχος γυρεύει νὰ σὲ δῆ,
διστις ἀφίχθη κατ' αὐτὰς μετὰ τοῦ Γεωργίου.
Αὐτὰ καὶ σὲ ἀσπάζομαι, βρέ Φασουλῆ, ως τόσο,
κι' ἀνυπομόνως καρτερῶ νὰ σὲ ξιλοφορτώσω.

Ἐκ τῶν Πατρῶν αὐθημερόν. — Χωρὶς στιγμὴν νὰ γάνω,
εἰς τὰς Αθήνας ἔρχομαι, εἰς τὰς Αθήνας φθάνω,
ἄλλα εἰπέ, παρακαλῶ, στὸν Ισον Δεληγγιάννη
καὶ τρίτην διποχώρησιν, εἰ δυνατόν, νὰ κάνη,
ώς διου ἐλθω, Περικλῆ, κι' ἐγώ εἰς τὰς Αθήνας
καὶ κρύψωμεν τὰ δίφη μας διπὸ χλωρὰς μυρσίνας.
Περίμενε με κι' ἔφθασα ἐλευθερίας μάρτυς
κι' δρεβούαρ 'στὸ μέγαρον τοῦ βουλευτοῦ τῆς Αρτῆς.

—
Ἐβγῆκαν τὰ ποιήματα
καὶ στελέτε μας χρήματα.

Καὶ τέλος ἔξεδόθησαν οἱ νέοι μας οἱ τόμοι,
πωλοῦνται δὲ 'στὸ σπήτη: μας, πούναι κοντά στοῦ Ξέδη,
εἰς τῆς Εστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα κι' ἀκόμη
σ' δλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδη.

Ἐκτὸς αὐτῶν θὰ εῦρετε τὸ κάθε μας βιβλίον
καὶ εἰς τοῦ Βίλμπεργ τοῦ γνωστοῦ τὸ βιβλιοπωλεῖον.

—
Νέα καπέλα
ποῦ εἶναι τρέλλα.

Στὸν δρόμον τοῦ Σταδίου, στὸν Σταύλους ἀντικρύ,
πηγαίνετε ἀμέσως μεγάλοι καὶ μικροί.

Ἐκεὶ πιλοπωλεῖον μεγάλον τοῦ Κασδόνη,
ποῦ διποὺ τὸ κυττάζει τὸ κρυφοκαμαρόνει.

Κανένας δὲν δικαίανεις χωρὶς νὰ ξιπαστῇ,

ἐκεὶ τὸ κάθε λοῦσο καὶ μόδα καθημέλα

ἐκεὶ λαμπρὰ καπέλα Λεόν, Λαζίλλ, Χριστόν,

ποῦ δίνουν ώμορφάδα καὶ εἰς τὴν ἀσχημία.

Σᾶς λέγω μὲ δοῦλο λόγια πῶς εἶναι κουφάδην:

ἐκείνος ποῦ δὲν πέργει καπέλα τοῦ Κασδόνη.

Ο Ρωμῆς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς στὸ σπήτη μου ἀνέβη, στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει μὲ ζενοδογεῖον Ξέδη,	— κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει δοῦ στὸ λάδι, τρεῖς στὸ ξύδι.
---	--

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλη οίκοδομή, καὶ μιὰ γήρα δίγως ἀνδρα, — πούτζαν ἀλλοτε μεριμή.
--

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ιππίων τοῦ κλεινοῦ.